

Biografía de Isaac Díaz Pardo

Pintor e intelectual nado en Santiago o 22 de agosto de 1920 e falecido na Coruña o 5 de xaneiro de 2012. Veu ao mundo na residencia dos seus pais, a chamada "Casa da Tumbona", situada na compostelá rúa Dás Hortas. Era o terceiro fillo do matrimonio formado por Antonia Pardo Méndez e o cartelista, pintor e escenógrafo Camilo Díaz Baliño. A casa na que naceu era punto de encontro para artistas e intelectuais da época como Alfonso Daniel R. Castelao, Vicente Risco, Otero Pedrayo, Eduardo Branco Amor ou Ramón Cabanillas. As conversas sobre arte e política, influíron, e moito, no xoven Díaz Pardo.

En 1936 estalou a Guerra Civil. O pai de Díaz Pardo desaparece, e a familia trasládase á cidade da Coruña, onde recibiron a noticia de que Camilo Díaz Baliño fora fusilado. Ao enterarse, a nai sufriu un ataque cerebral. En 1937, o xoven Isaacponse a traballar como peón nun taller de pintura industrial. O 1938 recibe outro duro golpe: a súa nai, que non recobrara a consciencia, falece. Un ano máis tarde, rematada a guerra, Díaz Pardo ingresa na Academia de Belas Artes de San Fernando e trasládase a vivir a Madrid. Ese mesmo ano inaugúrase na Coruña, na Asociación de Artistas, a súa primeira exposición.

En 1942 remata os seus estudos en San Fernando, e preséntase ao concurso "Conde de Cartaxena". Obtén a bolsa reservada para os premiados, o que lle permite marchar a Italia. Un ano despois, en 1943, trasládase a Barcelona para dar clase na Escola Superior de Belas Artes, mentres prepara unha nova exposición, na que destacaban dúas obras: *Espido* e *Maternidade*. A crítica aplaude o conxunto do seu traballo, exposto na Coruña, recoñecéndoo, con só 23 anos, como un artista consagrado.

A continuación expón en Madrid e Vigo, e en 1945 contrae matrimonio con Carmen Arias Montero. En 1947 expón en Londres, con gran éxito, igual que acontecería en Madrid, un ano despois. En 1949 pasa a dirixir a Fábrica de Cerámicas do Castro situada en Sada (A Coruña). O propio Isaac deseñou e decorou moitas das pezas que producía a factoría, algunhas auténticas obras de arte que se converteron pronto en obxecto de desexo dos coleccionistas. En 1955 viaxa a Arxentina, onde pon en marcha a fábrica de cerámica da Magdalena, que xestionaría en persoa durante varios anos e que contou co apoio do goberno da provincia de Buenos Aires.

Nesa época, as súas pinturas e debuxos reflicten cada vez máis unha conciencia social e unha fonda preocupación polos problemas do pobo galego. En Arxentina toma contacto coa Galicia da emigración, e colabora coa revista Galicia emigrante. Escribe, debuxa e publica numerosas obras, entre elas a peza teatral *Midas*, ou *Ángulo de Pedra*. Varios dos seus textos foron censurados en España, e incluso

secuestrados, como o libro *Discurso sobre organización de industrias manufactureras*, publicado na Coruña en 1960, no que segundo as súas propias palabras, tentaba formar "unha conciencia industrial en Galicia". En 1966 tamén foi censurado o libro *Galicia hoxe*, escrito en colaboración con Luís Seoane, onde se ofrece outro punto de vista sobre a Guerra Civil e a situación do país que difiren moito da "historia oficial".

Foi nese época, concretamente en 1963, cando Luis Seoane lle propuxo colaborar na creación do Laboratorio de Formas de Galicia, que tiña, como principal proxecto a restauración da Fábrica de Cerámicas de Sargadelos. Díaz Pardo entusiásmase coa idea, pois este proxecto culminaba todas as súas aspiracións como artista, xa que implicaba tamén, a xestión dunha pequena editorial (Edicións do Castro) e do Museo Carlos Maside. En 1970, o arquitecto Andrés Fernández Albalt deseñou e executou o edificio que albergaría a Fábrica de Sargadelos situada en Cervo (Lugo), dando ao seu proxecto un aire de absoluta modernidade, cun deseño arriscado, innovador e rupturista. Era exactamente o que Díaz Pardo esperaba para a factoría que empezaba a dirixir, e que acabaría sendo declarada Conxunto Histórico Artístico. Pero Isaac quería que Sargadelos fose algo máis que unha fábrica de cerámica, quería que se convertese tamén nun centro de investigación. Por iso, en 1972 creou o Seminario de Estudos Cerámicos de Sargadelos, no que durante o verán se daban cita estudantes de cerámica e expertos na materia chegados de todas partes do mundo.

En 2009, Díaz Pardo foi condecorado coa Medalla de Ouro ao Mérito nas Belas Artes. Faleceu na Coruña, en 2012.